

ÚSPĚCH MUŠKA JE NOM ZLATÁ

Na kuchyňské stěně v našem početném rodinném hnízdě visí společný vision board, jantra či mapa pokladu, jak jsme tomu říkali, když byly děti malé. Blíží se březien a my ho stále ladíme, cizelujeme a ujasňujeme si, které kroky k tomu či onomu záměru podniknout dříve a které později. Když však na všechna ta naše přání a plány hledím, je mi jasné, že by se daly napsat jedním slovem. To slovo by bylo úspěch.

Text:
Lucie Suchá Groverová



Být, či nebýt?

Zažila jsem minulý rok takový flashback. Znáte to období, kdy se malé děti věčně na všechno ptají? Proč je nebe modré? Proč je tráva zelená? Jak čůrají hadi? Posunula jsem se o nějaký level jinam a od osmnáctiletého syna dostávala otázky typu: Proč žít či nežít? Jaký je smysl života? Co to znamená být šťastný? Co to je úspěch?

Všechny otázky jsem shrnula do jedné. Smysl a zároveň zpětná vazba na smysluplně prožitý život je úspěch. Být šťastný znamená být úspěšný. A ten úspěch je tedy co?

Potkala jsem za svůj život už tolik lidí, o kterých jsem si myslela, že jsou úspěšní, protože jsou slavní, krásní, mají peníze a jsou zdraví. Když jsem je poznala blíže, zjistila jsem, že i oni mají své třinácté komnaty, ba dokonce, že těch komnat s nápisem neveselo, truchlivo mají mnohem víc. Už je to pár let, kdy jsme s mužem přáli jedné ženě po sedmdesátce takové to klasické „hodně zdraví“. „Ale hodně zdraví mi nepřejte,“ mávla rukou. Udiveně jsme na sebe pohlédli. „Moje zkušenost je, že právě zdravým lidem chybí po-

kora, protože nic bolavého nezažili. Právě ti zdraví to jsou, co kazí tenhle svět.“

Určitě by se o její větě dalo polemizovat, ale něco na tom i bude. Já od té doby každopádně už tuto společenskou frázi nepoužívám. Vždyť kdo vlastně ví, co člověk přede mnou potřebuje v tom svém osobním životě prožívat. Neexistuje ta nejlepší varianta prožívání života. Nebo ještě jinak řečeno. To nejlepší má pro každého z nás jinou podobu.



Kresba Matyáš Grover



Obyčejné lidství

Letos jsem začala navštěvovat hodiny čchi-kungu a jógy v malinké vesničce, která je jen přes kopec od vesničky, ve které žiju. Hodinou jógy nás provázel pětaosmdesátiletý muž, který stál v čele místnosti se svou podobně starou ženou. Krásný pár s neuvěřitelným vyzařováním obyčejného hutného lidství. Skutečnost, kterou se chce ze zvyku pojmenovat slovem „neskutečné“. Lidé, kteří prožili celý život právě v té malinké vesničce. Jejich sousedka a zároveň tedy i moje trenérka čchi-kungu (ach ten jedno-duchý vesnický život) mi vyprávěla, že když byla dítě, měli právě tohoto pana souseda za blázna a pozorovali ho s bratrem z oken. Koupal se v zimě ve studené vodě, chodil po sněhu bos.

Z první hodiny jógy jsem odešla s krásnou větou, která se mi usadila ve všech buňkách mého těla: „Všechno se dá neustále zlepšovat,“ a také jsem se dozvěděla, kde je na těle umístěné centrum úspěchu. Víte to?

Najdete ho za krkem. Právě v místě, kde tak často ohýbáme hlavu, místo abychom chodili světem se vzpřímenou páteří. A mimochodem centrum „lásky“ je na temeni hlavy. Právě přes tu vztyčenou hlavu se můžeme napojit na celý Vesmír. Být ve smíru s Ve-s-mír-em.

A to je pro mě právě ten úspěch.

Uvařit dobrý oběd, několikrát za den vyklidit a naplnit pračku, mít se na koho usmát nebo také mít se s kým pohádat a zase se usmířit, proč ne. Učinit ten „svůj“ svět prostřednictvím svého konání zase o něco lepší.

A tak tedy, i když už je březien a tradiční doba, kdy si všichni vzájemně přejeme, je svým způsobem pryč, přeji ÚSPĚCH i vám, ať už má pro vás jakoukoliv podobu.